

dant, at vi ikke kunne udsætte at faae det bragt paa en anden Jod. Vi have i Løbet af de 7—8 Aar, i hvilke denne Fart har bestaaet, havt 4 Skibe og 4 forskellige Maader at behandle denne Fart paa. Det har svækket den, og selv om den Ordning, der nu er indført, kan passere, som den ærede Minister forsikrer os, er den ialtsald kun passabel. Den er af den Beskaffenhed, at man maa ønske hurtigst mulig at komme derfra; men man kan ikke komme derfra før efter et Aars Forløb, eftersom Kontrakten er sluttet for et Aar, og jeg anser det for at være af meget stor Betydning, at man bringer denne Sag paa en fast Jod om et Aar. Det vil man kun kunne gjøre ved, at Staten tager den selv. Man har jo ingen Sikkerhed for, at det Skib, som den hidtilværende Fører af „Avanti“ nu vil anskaffe, ikke bliver solgt, eller at Farten i Længden bliver ledet paa en for Staten tilfredsstillende Maade, saaledes som Tilfældet var med „Avanti“, og saa er man lige nær igjen. Denne Usikkerhed ved Routen er det, som er mest skadelig for den. Det maa ogsaa have sin Betydning, at man tilbyder selv at anskaffe et Skib med stor Beskøning og at drive Routen uden Tilskud fra Staten; det maa da, forekommer det mig, være tydeligt for Enhver, at det er en Route, som kan og maa kunne betale sig. — Det Forslag, der er stillet om 1,000 Kr. til et Soldaterhjem, har jeg ikke kunnet tiltræde, og da ikke nogen af de Talere, som hidtil have havt Ordet, har yttret sig mod Forslaget, kan jeg ikke undlade at gjøre et Par Bemærkninger, skjøndt jeg havde ventet, at et andet Medlem af Udvalget, det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), vilde have taget Ordet om denne Sag. Jeg skal for mit Bedkommende sige, at jeg vilde gjerne yde ikke blot dette, men langt større Beløb til Soldaterhjem, dersom der var Tale om Oprættelsen af virkelige Soldaterhjem; men jeg betragter ikke som virkelige Soldaterhjem en Institution under Officerens Ledelse. Det fører ikke til Andet, end at Soldaterne i deres Fritid vedblive at være under den samme Inspektion, som de ere under i Stolen, og vi have jo Exempler fra en ny Tid paa, hvorledes Officerer benytte den Afgang, de have til at paavirke Soldaten. Det er bekendt, hvorledes Officerer i en jydsk Garnison have paalagt Mandstabet at møde til Foredrag over Kjøbenhavns Befæstning i deres Fritid. Det ligger nær at antage, at saadanne Bevillinger vilde blive brugte til en Paavirkning, som man ikke kan ønske at fremme, og under alle Omstændigheder er jo desværre Forholdet mellem Officerer og Mandstabs ikke saaledes, at Mandstabet kan finde sig opfordret til at søge Officerernes Ledelse udenfor den Tid, da de skulle søge den eller skulle modtage den. Til et Soldaterhjem uden Befalingsmands Ledelse kunde jeg, som bemærket, være villig til at yde Bidrag, men

ikke til Soldaterhjem, ledet af Befalingsmand. — Efterat den ærede Kirke- og Undervisningsminister har tiltraadt Udvalgets Forslag om Bevilling til et Folkemuseum, er der jo ikke Stort at sige om den Ting; men jeg kan dog ikke undlade at henlede Opmærksomheden paa de ikke uinteressante Oplysninger, som findes blandt Bilagene om denne Sag. Det ses deraf, at en Komite, som er traadt sammen desangaaende, har, efterat den har faaet sine Befjendtgjørelser og Opfordringer optagne i samtlige Landets Blade, og efterat der har været virket for Sagen fra mange Sider, tilveiebragt 615 Kr. fra Kjøbenhavn og 5 Kr. udenfor Kjøbenhavn, og efterat dette Resultat er naaet, kommer Komiteen til Staten og siger: Vi have slet ingen Penge kunnet faae, vil saa Staten ikke give Penge dertil? Det er ikke den rette Form, hvorunder en saadan Sag bør tages. Den korrekte Form vilde unegtelig være den, at en saadan Komite fratraadte og derefter overlod til Staten, om den vilde tage sig af Sagen, og hvad den vilde gjøre derved; thi en saadan Komite har egentlig talt ingen Kompetence til fremdeles at tage Sagen i sin Haand. Det er saa meget mere paafaldende, at man er kommen til et saadant Resultat, som Tilfældet er, eftersom der i Komiteen findes 4 af Statens rigeste Gods-eiere og to af de rigeste Mænd i Kjøbenhavn, og fra alle dem og fra deres Venner har der altsaa ikke kunnet komme Mere end omtrent 600 Kr.! Naar saadanne Navne sætte sig i Spidsen for et Foretagende af denne Art, maatte man ialtsald vente, at Mænd, hvis Afkomst til at sætte sig i Spidsen derfor, væsentlig beror paa deres Rigdom, ogsaa vilde honorere den Ære, som de opnaa ved at faae deres Navne derpaa, og sørge for, at der fra dem selv og deres Kreds kom betydelige Bidrag. Den Maade, hvorpaa saadanne Komiteer sammensættes, bidrager vistnok ogsaa ikke uvæsentlig til, at man ikke imødekommer deres Opfordringer med en saadan Iver Landet rundt, som det ellers maasse vilde være Tilfældet. Man tager i Umindelighed saa saa Mænd med som muligt af dem, som Befolkningen i det Hele har Tillid til, medens man optager i Komiteen Navne, som virke alt andet end tillidsvækkende paa Befolkningen. Det er en almindelig Bemærkning, jeg ikke har troet at burde tilbageholde i Anledning af de Oplysninger, som foreligge i Bilagene angaaende denne Sag. — I Forbindelse med det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Clausen) har jeg været med at stille Forslag om at udstemme Bevillingen til de to Gymnasitilfælde. Saavel den ærede Ordfører som den ærede Minister har meget indtrængende opfordret til at lade denne Bevilling blive staaende, altsaa forlæste dette Forslag. Jeg tror, at man ikke bør glide saa let hen over denne Sag. Allerede ved 2den Behandling forelaa der som bekendt, et Forslag om Reorganisering.